

fuld Interesse for Landets Forvar tilstede hos de Mænd, der sidde her. Men denne Inkonsekvens har man imidlertid gjort sig skyldig i. Hvad der især har givet mig Anledning til at tage Ordet, er de Udtalelser, der falder fra de ærede Medlemmer for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) og Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Lermoes). Den sidstnævnte af disse Mænd troede, at Danmarks Hærs Opgave skulde være den, at Danmark skulde kunne tage sit Parti, naar de store Kolosser stødte sammen i Krig. Saavidt jeg huffer hans Udtryk, var det dog disse, at Danmark ikke kunde vente at maatte blive neutral, naar dette skete. Han vil altsaa have Krigsberedskab. Derimod udtalte det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds sig for en Betragtning, som jeg i flere Aar i Træk ogsaa har gjort mig til Folk for. Han antager nemlig, at Danmark skal søge at faae en af Europa anerkjendt neutral Stilling. Det er akkurat det, som jeg anser for det Rigtige. Det forekommer mig, at enhver tænke om, at vi med væbnet Magt skulle skaffe os vore høieste Ønsker opfyldte, ikke mere er tidsvarende. Men nu kom det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds med en Udtalelse, hvori jeg ikke er enig med ham. Det ærede Medlem mente nemlig, at man ikke kunde henvende sig til Europa med en Begjæring om at faae en anerkjendt neutral Stilling, saalænge Pragerfredens Artikel 5 ikke var opfyldt, og han mente tillige, at man heller ikke kunde gjøre en saadan Begjæring, naar „man stod som en Tigger“, men at man skulde staa fuldt rustet for at give sin Begjæring Effettryk. Jeg finder, at der er noget besynderligt Modsigende i disse Ytringer. Jeg vil tillade mig at spørge, om det ærede Medlem tror, at han kan forstærke den, af hvem vi alene kunne faae denne Artikel opfyldt, derved at vi ruste os? Det forekommer mig, at andre ærede Talere i aften have udtalt sig i den samme Retning som jeg, nemlig at dette ikke er til at vente. Men naar man ikke kan true sig til det, anser jeg det for at være klager, ikke at indtage en Stilling, som lader formode, at man kunde have Lust til at passe sit Snit og falde i Kyggen, naar Tiden kom, for at faae det tilbage, som vi Alle ønske at faae igjen. Det er nogle besynderlige Ytringer, som det ærede Medlem her er kommen med, og jeg tror, at det er en meget forkert Veie til at opnaa det, som han tror bør være Formaalet for Danmarks Politik. Men jeg skal nu, som jeg sagde i Begyndelsen, fatte mig meget kort. Jeg vil kun sige, at jeg tror, at den store Uenighed, der finder

Sted her angaaende Hærvæsenets Ordning, netop ligger d-i, at der ikke er nogen Klarhed med Hensyn til vor Hærs Opgave, og dette kommer deraf, at der ikke er nogen klar Bevisthed om vor politiske Stilling. Jeg bebrejder atter iaar det hævarende Flertal, at det ikke søger at tilveiebringe en saadan Klarhed, især naar det ikke har Tillid til Regjeringen. Det er dog vort allervigtigste Anliggende, som der her handles om, og hvad vigtigere kunne vi betro en Regjering end netop dette, at raade ene over vore ydre politiske Formaal. Jeg vil spørge: hvad kan det nytte os, at en Regjering støier os med Hensyn til indre Anliggender — jeg siger ikke, at denne Regjering gjør det, men jeg siger, at selv om den gjorde det, hvad kunde det saa nytte os, naar den maaske kunde forspilde hele vort Lands Tilværelse ved en feilagtig udenrigsk Politikk? Ikke desto mindre spørges der ikke engang om, hvad Regjeringen tænker paa, hvad den foretager sig i saa Henseende, eller om der maaske ikke foretages Noget, og af hvilken Grunde den enten foretager sig Noget eller forholder sig passiv (Afbrydelse af Anfjær). Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds siger, at han har Tillid til Regjeringen, og det har han Grund til; det er min Overbevisning. Der er Saa, der have mere Grund til at være tillidsfulde overfor Regjeringen end han (Anfjær: Nei, jeg siger, at det er de Andre, der have Tillid); men jeg veed ikke, om det, man pleier at kalde Flertallet her, som er et bestemt politisk Partis Representanter her i Thinget, ogsaa kan siges at have denne Tillid; det tror jeg ikke. Men har man ikke denne Tillid, saa er det efter min Mening en Feil, at man ikke søger at skaffe Klarhed om, hvad Regjeringen foretager sig, og hvad den tror, at vor politiske Opgave er. Det kan dog vel ikke nægtes, at en Hærs Ordning man rette sig efter det Formaal, som den har. Man sammenligner her vort Land med Hensyn til Hærvæsenet med Frankrig og med Tydskland. Der forekommer mig at være noget høist Besynderligt deri. Disse to Stormagter, der hver paa sin Maade til forskjellige Tider ere optraadte som Erobringsmagter, dem sammenligner man med Danmark! Man fordrer af vore Soldater de samme Egenskaber som af disse Magters Soldater. Er da vor Hærs Opgave den samme som disse Stormagters? Nei! Danmark har ikke den Opgave at plukke det ene Stykke fra sin Nabo efter det andet. Det vilde idetmindste være uønskeligt, dersom De vilde tro, at dette var Opgaven,